

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **A. K.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2018, čj. OAM-949/ZA-
ZA11-ZA20-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 6. 2018 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepřihlídl k okolnostem daného případu, a § 50 odst. 4 téhož zákona, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu ohledně bezpečnostních složek. Dále správní orgán porušil ustanovení § 14a zákona o azylu, protože žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť v zemi původu mu hrozí vážná újma ze strany soukromých osob a členů strany Gruzínský sen.
5. Žalobce připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu, že se stal terčem posměchu kvůli pravému oku, na které špatně vidí. Jednalo se o lidi ze strany Gruzínský sen, ti na nebo pokřikovali na ulici, že je slepý. Dále měl se členy Gruzínský sen problémy z toho důvodu, že on mluví pravdu a to se jim nelíbilo. Své názory vztahující se ke špatným zákonům v Gruzii prezentoval obyvatelům vesnice, kde žil. Za jeho názory se mu někteří lidé posmívali a někteří mu vyhrožovali, že jej zbijí nebo zabijí, když nepřestane takto mluvit. Žalobce má proto obavu vrátit se do své země původu. Má zato, že mu náleží alespoň doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Domnívá se, že mu hrozí vážná újma ze strany soukromých osob a ze strany členů Gruzínský sen.
6. Žalobce vyslovil nesouhlas s argumentací správního orgánu, že občané Gruzie mají možnost obrátit se na policii v případě, že se cítí poškozeni trestnou činností a že existuje možnost podat v případě nečinnosti policie stížnost. K tomu uvedl, že v roce 2013 podal oznámení na policii v Achmedském rajonu, ale neměl důkazy a žádnou odpověď od policie nedostal.
7. V této souvislosti žalobce poukázal na informace o zemi původu, ze kterých dle jeho názoru vyplývají problémy v rámci bezpečnostních složek a nezávislosti soudnictví. Konkrétně poukázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2017 ze dne 20. 4. 2018, z níž vyplývá, že v určitých politicky citlivých případech vyšetřovaných prokuraturou zůstává beztrestnost problémem, a byly vysloveny obavy z beztrestnosti vládních úředníků v případě únosu a nuceného vykázaní ázerbájdžánského nezávislého novináře a aktivisty z Gruzie do Ázerbájdžánu. Dále žalobce uvedl, že ve zprávě Amnesty International o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2017 ze dne 22. 2. 2018 je uvedeno, že pokračující beztrestnost za porušování lidských

práv ze strany orgánů činných v trestním řízení zdůraznila potřebu nezávislého vyšetřovacího mechanismu a že právní spor o proopoziční televizní kanál vyvolal obavy ohledně nezávislosti soudnictví a svobody médií.

8. Ze zprávy Human Rights Watch o lidských právech v Gruzii za rok 2017 ze dne 18. 1. 2018 vyplývá, že Gruzie nemá účinný nezávislý mechanismus pro vyšetřování zneužívání ze strany orgánů činných v trestním řízení.
9. Z uvedených zpráv je dle žalobce zřejmé, že se Gruzie potýká s problémem v oblasti nezávislosti soudnictví a vyšetřování trestných činů, a to především v politických nebo jinak významných případech. Problémem je též špatné zacházení ze strany policie, kde neexistuje nezávislý vyšetřovací mechanismus.
10. Žalobce závěrem uvedl, že nemá důvěru v právo a spravedlivý proces v Gruzii, a má zato, že mu náleží doplňková ochrana z důvodu hrozící újmy od soukromých osob a od členů ze strany Gruzínský sen.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou. Dle jeho názoru žalobce v žalobě pouze opakuje skutková tvrzení sdělená v průběhu správního řízení, se kterými se žalovaný již v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal.
12. K žalobcem uvedené rekapitulaci ze zpráv a informací zajištěných žalovaným k řádnému zhodnocení žalobcova případu žalovaný uvedl, že žalobce v rámci žalobních bodů ustrnul na sdělení, že policii navštívil a že ta byla nečinná. Stejně jako z jeho tvrzení v průběhu správního řízení, ani z žalobních tvrzení není možné dovodit, že by žalobce vyčerpал všechny možnosti, které mu právní řád jeho domovské země poskytuje, k ochraně jeho práv v případě obav z trestněprávního jednání soukromých osob. Jestliže žalobce popisuje v obecné rovině problematiku postupu v určitých politicky citlivých případech, hovoří o potřebě nezávislého vyšetřovacího mechanismu pro odstranění pokračující beztrestnosti za porušování lidských práv ze strany orgánů činných v trestním řízení či o absenci účinného nezávislého mechanismu pro vyšetřování zneužívání ze strany orgánů činných v trestním řízení, neuvádí však vůbec, jak tato problematika zasáhla do jeho sféry, tj. jak byl on sám konkrétně takovým jednáním poškozen. Sám přitom v závěru žaloby připouští, že se výše uvedené problémy týkají především politických případů či případů jinak významných. Tímto případem však žalobce zcela zjevně není.
13. Žalovaný uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí je dle jeho názoru řádně a precizně odůvodněno, zejména na stranách 3 až 5 ve vztahu k možnosti udělit žalobci azyl a na stranách 7 až 8 ve vztahu k možnosti udělit mu doplňkovou ochranu. Proto žalovaný na toto odůvodnění plně odkázal a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 13. 11. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 20. 11. 2017 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl pouze to, že měl problémy se členy strany Gruzínský sen, protože pomáhal kamarádům ze strany Národního hnutí. Téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že se Gruzii rozhodl opustit asi před dvěma roky, protože lidé ze strany Gruzínský sen se mu posmívali kvůli tomu, že špatně vidí na pravé oko. V roce 2006 totiž utrpěl úraz a operovali mu pravé oko, na které vidí jen asi na 10%. Posmívání spočívalo v tom, že na ulici na žalobce pokřikovali, že je slepý, přičemž za těmito posměšky stálo asi 20 až 30 lidí z vesnice žalobce, které znal osobně. Takové jednání probíhalo již od roku 2012, kdy strana Gruzínský sen vstoupila do vlády. Žalobce situaci řešil tak, že v roce 2013 podal oznámení na policii v Achmedském rajonu, ale neměl důkazy a žádnou odpověď od policie nedostal. Poté se již na policii nebo jiný státní orgán s žádostí o pomoc neobrátil. K předchozím jeho žádostem o mezinárodní ochranu ve Švédsku a Německu žalobce uvedl, že o možnostech azylu nic nevěděl, požádat o něj mu poradili kamarádi.
16. Dále žalobce uvedl, že problémy se členy strany Gruzínský sen měl také v tom smyslu, že on mluví pravdu a členům uvedené strany se to nelíbilo. Své názory na špatné zákony v Gruzii žalobce prezentoval obyvatelům vesnice, kde žil. Za jeho názory se mu někteří lidé posmívali a někteří mu vyhrožovali a říkali mu, ať přestane takto mluvit, jinak že ho zbijí nebo zabijí, nikdy však fyzicky napaden nebyl. Jména osob, které mu vyhrožovaly, žalobce nezná. K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že na veřejných shromážděních své názory nevyjadřoval a žádnou jinou politicky zaměřenou činnost nevykonával. Své problémy se nesnažil vyřešit ani přestěhováním do jiné části země, protože tam, kde bydlí, má dům a rodinu. Závěrem uvedl, že potřebuje nějaký čas, aby lidé změnili názor, pak by se chtěl vrátit domů.
17. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Informace OAMP ze dne 28. srpna 2017 - Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie, Informace MZV ČR čj. 93168/2016-LPTP Gruzie, ze dne 20. 2. 2016, Informace MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP Gruzie, ze dne 2. 1. 2018, Informace MZV ČR čj. 123372/2017-LPTP Gruzie, ze dne 2. 1. 2018, Informace MZV ČR čj. 123646/2016-LPTP Gruzie, ze dne 15. 12. 2016, Informace MZV ČR čj. 108787/2015-LPTP Gruzie, ze dne 24. 7. 2015, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017: Gruzie, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (ICM): Údaje o zemi - Gruzie 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2017 ze dne 20. 4. 2018 a zpráva Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - Gruzie, leden 2018.
18. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 23. 4. 2018.
19. V projednávané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce naproti tomu v žalobě vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení alespoň doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
20. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a nelze u něj shledat ani důvodné obavy z pronásledování z důvodů, jak jsou uvedeny shora pod § 12 písm. b) téhož zákona. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu věnoval zejména na straně 3 a násl. napadeného rozhodnutí a s jeho závěry lze zcela souhlasit.
24. Z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že není členem žádné politické strany, nemá žádné politické přesvědčení a že není nijak politicky aktivní, rovněž jím uváděné důvody odchodu z vlasti nelze podřadit pod žádný z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud tedy ve shodě se žalovaným uzavírá, že důvody, pro které žalobce opustil svou vlast, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu. Ostatně proti neudělení této formy mezinárodní ochrany žalobce v žalobě žádné konkrétní námitky nevznášel.
25. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného rovněž žádné námitky nevznášel.
26. Žalobce v žalobě v podstatě brojil proti neudělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu a namítal, že podmínky pro udělení této formy ochrany splňuje.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany

státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

28. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědi žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
29. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily.
30. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), když mimo jiné přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Nadto situaci v Gruzii nelze označit za takovou, že by státní orgány vůbec nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě.
31. Jak je již shora uvedeno, svůj nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu spojuje žalobce v žalobě s problémy s tím, že se stal terčem posměchu kvůli zranění pravého oka, kvůli čemuž na něj lidé ze strany Gruzínský sen pokřikovali na ulici. Dále vyjádřil obavu z vyhrožování od neznámých osob za prezentování názorů na špatné zákony Gruzie. Domnívá se tedy, že mu hrozí vážná újma ze strany soukromých osob. Současně uvedl, že se na policii v této souvislosti obrátil jednou, že však neměl žádné důkazy a od policie neobdržel žádnou odpověď. Potvrdil současně, že nebyl nikdy napaden fyzicky a že ve vlasti žádné jiné problémy neměl.
32. Tyto žalobcem uváděné důvody žalovaný posoudil na stranách 4 a 5 (v rámci hodnocení důvodů pro možnost udělení azylu), dále pak na stranách 7 a 8 (v rámci vyhodnocení důvodů pro možnost udělení doplňkové ochrany) napadeného rozhodnutí. Krajský soud

se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nevyčerpal všechny možnosti, které mu právní řád země původu poskytuje k ochraně jeho práv v případě obav z trestněprávního jednání soukromých osob, pokud se obrátil jen jednou a pouze na místní policii, aniž by však podnikl další možné kroky, pokud měl zato, že byla tato policie nečinná. I v případě nečinnosti policie (jak žalobce naznačil) existuje možnost podat na tuto nečinnost stížnost u Generální inspekce policie, kam lze podat stížnost rovněž v případě nelegální činnosti příslušníků policie. Obdobně lze podat také stížnost na prokuraturu. Ze shora uvedených informací MZV je patrné, že v Gruzii existují prostředky, které mohou občané využít k ochraně svých práv. Pokud žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu naznačil, že pomáhal kamarádům ze strany Národního hnutí, lze poukázat i na to, že v Gruzii existuje rovněž řada právnických kanceláří, mezi nimiž jsou též příznivci a podporovatelé strany Sjedené národní hnutí, kteří obhajují bývalé exponenty tohoto hnutí. Žalovaný správně s odkazem na shora uvedené informace MZV ČR uvedl, že žalobce má možnost a prioritně měl své potíže ve vlasti řešit za pomoci státních úřadů, příp. měl možnost vnitřního přesídlení.

33. Za popsané situace se krajský soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že žalobce všechny možné relevantní kroky neučinil. Přitom pokud žadatel o mezinárodní ochranu neučiní kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003, všechny zde krajským soudem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V této souvislosti krajský soud poukazuje i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu ... tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, nebo ze dne 13. 9. 2014, sp. zn. 4 Azs 160/2004 Sb.).
34. Žalobce v žalobě citoval určité pasáže ze zpráv o zemi původu, na nichž dokumentoval zejména to, že se Gruzii potýká s problémem v oblasti nezávislosti soudnictví a vyšetřování trestných činů, a to především v politických nebo jinak významných případech, že problémem je též špatné zacházení ze strany policie, kde neexistuje nezávislý vyšetřovací mechanismus. K tomu krajský soud uvádí, že žalobcem citované pasáže se předně týkaly především vyšetřování trestných činů spáchaných donucovacími orgány, politicky motivovaného trestního stíhání a vyšetřování zneužívání ze strany orgánů činných v trestním řízení. O takovou situaci však v případě žalobce nejde, ani sám žalobce neuvedl žádný konkrétní vztah obecně uvedených problémů zmiňovaných ve zprávách ke svému případu. Nutno konstatovat, že žalovaný vycházel ze zpráv z více zdrojů, které reagují na aktuální vývoj v zemi (např. zpráva zpracovaná OAMP uvádí jako zdroj informací rovněž zprávy Amnesty International, Freedom House, Human Rights Watch, MZV USA, či OSN nebo OBSE). Bezpochyby není aktuální situace v uvedených ohledech v Gruzii ideální, ale vždy je nutno shromážděné informace vyhodnotit ve vztahu ke konkrétnímu žadateli o azyl, tj. v tomto případě k žalobci. Byť tedy žalobce mohl mít různé problémy, které popsal v průběhu správního řízení, nelze však uzavřít, že by v Gruzii nebyla žádná reálná možnost obrátit se v první řadě o pomoc proti bezpráví na státní orgány, že by tato ochrana byla obecně a priori zcela neúčinná, či že by k této ochraně neměl žalobce přístup. Skutečnost, že žalobce veškeré

možné dostupné ochrany ze strany státních orgánů nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. V daném případě proto nelze dospět k závěru o neúčinnosti či závažnému selhání vnitrostátní ochrany. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004, totiž platí, že „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“.

35. Krajský soud tak zcela souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
36. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Poukázal zejména na Informaci MZV ČR čj. 98834/2015-LPTP, ze které vyplývá, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nehrozí po návratu do Gruzie žádné nebezpečí ani ze strany státních orgánů, ani ze strany soukromých osob. Ani krajský soud ve vztahu k navrátilivším se neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu neshledal v žádné informaci sdělení o tom, že by tito neúspěšní žadatelé měli z tohoto důvodu problémy či byli jakkoliv postihováni.
37. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. Konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Gruzii ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
38. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
39. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
40. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
41. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž při hodnocení situace žalobce vycházel z informací z více různých objektivních zdrojů, jak vyplývá z listin žalovaným shromážděných a založených ve správním spise.

V. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. listopadu 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně